

จากนักเขียนเขียนวิพากษ์วิจารณ์ผลงานของผู้เขียน

เปลื้อง ณ นคร

เขียนคอลัมน์ “บรรณาธิการเรียนท่านสมาชิก”

ในวิทยาสาร ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๙ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๑

ตอนหนึ่งว่า

“คุณหวน พินธุพันธ์ อาจารย์วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี ได้เรียบเรียงเรื่อง “ลพบุรีที่น่ารู้” จัดพิมพ์เสร็จแล้ว ส่งมาให้บรรณาธิการ ๑ เล่ม เห็นว่าเป็นหนังสือดีมาก เพราะเรียบเรียงขึ้นถูกต้องตามหลักวิชา ให้นำอ่าน มีภาพประกอบ...”

‘กิมชาติ’

เขียนคอลัมน์ “หนังสือ”

ในฟ้าเมืองไทย ฉบับที่ ๔๕ ๒๙ มกราคม ๒๕๑๓

ตอนหนึ่งว่า

“ไม่เคยได้ยินชื่อ หวน พินธุพันธ์ มาก่อน เพราะถึงแม้เขาจะเคยเขียนหนังสือบทความ เรื่องสั้นและกลอนมาแล้วหลายเล่ม หลายเรื่อง และหลายบท แต่ก็ยังเป็นหนังสือและหนังสือพิมพ์ ที่ตามปกติไม่สนใจทั้งนั้น”

“แต่หนังสือชื่อ “ลพบุรีที่น่ารู้” ของ หวน พินธุพันธ์ เป็นเรื่องที่สนใจ เพราะฉะนั้นถึงแม้จะไม่ได้ยินชื่อผู้เขียนมาก่อน ก็หยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาอ่านด้วยศรัทธา (หรือความลำเอียง) และเมื่ออ่านจบแล้วก็ไม่ผิดหวัง และออกจะรู้สึกดีใจที่ได้รู้จัก หวน พินธุพันธ์ ด้วยการแนะนำของหนังสือเล่มนั้น”

ส. ศิวรักษ์

เขียนคอลัมน์ “แนะนำหนังสือและนักเขียน”

ในสตรีสาร ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๕๐ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๔

ตอนหนึ่งว่า

“นายหวน พิณรุพันธ์ แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก เป็นคนหนึ่งซึ่งสนใจ ค้นคว้าด้วยท้องถิ่นต่าง ๆ ดังได้เคยเรียบเรียง ลพบรที่นำรู้มาเล่มหนึ่งแล้ว ใน สมัยที่ประจำอยู่ ณ วิทยาลัยครูจังหวัดนั้น ครั้นบัดนี้มีผลงานออกมาเป็นชื่อ อ่าง-ทองของเรา (ซึ่งผู้จัดพิมพ์เปลี่ยนชื่อเสียใหม่ที่ปกเป็นอ่างทองในอดีต) มุลนิธิ-เสฐียรโกเศศจึงจัดพิมพ์เผยแพร่ให้โดยได้รับความอนุเคราะห์จากมูลนิธิอาเซียอีกต่อ หนึ่ง”

และอีกตอนหนึ่งว่า

“หากนายหวนประจำอยู่ที่พิษณุโลกนานวันออกไป หวังว่าเราคงได้อ่าน “พิษณุโลก ของเรา” หรืออะไรทำนองนี้ด้วยบ้างก็ได้ และถ้าเรามีคนที่สนใจในประวัติความเป็น มาของท้องถิ่นเช่นนี้มากจน วรรณกรรมประเภทนี้ของเราคงจะสมบูรณ์จนสมเจตนา-รมย์ของท่านเจ้าคุณผู้เป็นต้นเค้าที่มาของมูลนิธิเสฐียรโกเศศ”

ดาราวลัย เกษทอง

เขียนคอลัมน์ “นำอ่านหนังสือ”

ในวิทยาสาร ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๑๕ ๑๕ เมษายน ๒๕๑๔

ตอนหนึ่งว่า

“อ่างทองในอดีต เป็นผลงานความพยายามของคนอ่างทอง ที่รักและภาคภูมิใจใน จังหวัดบ้านเกิดคนหนึ่ง ได้รวบรวมเรื่องราว ข้อเท็จจริง และรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับ จังหวัดนี้เท่าที่ได้ปรากฏมีการเขียนไว้ พิมพ์ไว้ ตลอดจนที่เล่าสืบต่อกันมา และ ได้จดจำกันไว้ อย่างดูเหมือนจะให้มากที่สุด และถวัลย์ที่สุด”

และอีกตอนหนึ่งว่า

“เมื่อเปิดหนังสือเล่มนั้นผ่านมาถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ท่านผู้อ่านจะเห็นว่า หวน พันธุ-
พันธ์ ผู้เรียบเรียง ได้พยายามรวบรวมเอาสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับอ่างทองมาเก็บไว้ ทั้ง
ที่เป็นหลักเป็นฐานและเป็นเกร็ดเป็นฝอย ทั้งที่สนุก และไม่สนุก อย่างไรก็ตาม
แม้ว่าการรวบรวมและเรียบเรียงจะยังไม่สามารถประสานเนื้อหาความสำคัญของเรื่อง
ราวต่างๆ เข้าด้วยกันเป็นหนังสือเล่มหนึ่งจริงๆ และแม้ว่าสิ่งรวบรวมจะมีทั้งน่า
สนใจและไม่น่าสนใจปนๆ กันอยู่ แต่เราก็มีโอกาสดูเลือกอ่าน และเมื่อเลือก
อ่านดูแล้ว เราก็จะได้รู้เรื่องของอ่างทองมากขึ้น โดยความสะดวกขึ้น ซึ่งอาจเป็น
ทางให้สามารถรู้จักอ่างทองได้อย่างดีในโอกาสต่อไป”

นลินินทร

เขียนในสยามรัฐฉบับวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๑๔

ตอนหนึ่งว่า

“ผู้เขียนอ่างทองในอดีต ขณะนี้เป็นอาจารย์ประจำอยู่ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุ-
โลก และเป็นคนที่ใฝ่ใจในความรู้เกี่ยวกับบ้านเกิดเมืองนอนของตน ฉะนั้น หนังสือ
เล่มนี้จึงเป็นการเขียนขึ้นเพื่อสนองคุณแผ่นดินที่เห็นจะไม่ผิดความจริงเท่าไรนัก”

และอีกตอนหนึ่งว่า

“หนังสือเรื่องอ่างทองดังกล่าว เป็นหนังสือที่ควรแก่การสนับสนุน และที่ถูกต้องที่
หน่วยราชการจะต้องให้ความสนับสนุน แต่เมื่อคิดได้ว่าหน่วยราชการในเมืองไทย
นั้นแทบจะเอาตัวเองไม่รอดอยู่แล้ว ความถูกต้องความควรนั้นก็ไม่ว่าเป็นจะต้องคิด”